Instappen gaat zo

De voorzitter wil het clubrecord verdedigen en de monteur wil hetzelfde uur.

Inhoudsopgave

1. Een foto met lege schragen
2. Fietje noemt haar prijs
3. Wat er niet in het bootboek staat
4. Dinsdagmiddag, vier uur
5. De riem breekt in de Twaalfmorgen
6. Twee tellen te kort
7. Bier om acht uur 's ochtends
8. Wie geeft een sleutel weg die hij niet terug kan halen?
9. Vier oude en vier jonge ruggen
10. Elf augustus 2018
11. Niemand kan het handschrift lezen
12. Winterstalling

Hoofdstuk 1- Een foto met lege schragen

Kwart over negen, en middenin de loods staan de schragen leeg. Over het hout loopt een streep stof in de vorm van een romp, naar het eind toe smaller, en daar waar de punt hoort te liggen is het hout kaal gewreven. Op het voorterrein zet Ab Verwaal van de Goudse Post zijn tas in het grind en klapt hem open. Hij legt twee lenzen op zijn knie en kijkt naar de lucht boven het riet.
'Ik heb tot half elf,' zegt hij. 'Dan opent er een apotheek in Bodegraven.'
'Het duurt geen half elf,' zegt Okker.
Okker Hoogervorst staat op de vlonder met een geprint vel in zijn hand. Daarop heeft hij de opstelling getypt: voorzitter midden, penningmeester links, materiaalcommissaris rechts, secretaris achter de boeg. Van die vier zijn er twee. Zijn gewicht staat op zijn linkerbeen. Onder zijn jack, laag op zijn rug, zit een pleister van tien bij veertien die hij om zeven uur voor de spiegel in de gang recht heeft geplakt, en hij ruikt naar lidocaïne en naar scheerzeep. Hij heeft zich geschoren voor een man met een camera.
Ketty Zuurmond komt uit de kantine met een thermoskan onder haar arm en zes mokken aan haar vingers. Het clubwapen staat erop, het goud is eraf gewassen. Ze zet ze op de plank langs de vlonder en tapt in, de kan hoog, zonder te kijken waar de straal uitkomt.
'Melk is er niet,' zegt ze. 'De koeling gaat pas in mei aan.'
'Ik drink hem zo.'

'Dat dacht ik.' Ze wijst met haar kin naar de mast op het terrein. 'Het koord is losgeschoten en ik kom er niet bij. U bent lang.'
Ab komt overeind met de mok in zijn ene hand en reikt met zijn andere naar het koord, dat tegen het aluminium slaat en wegwaait zodra hij ernaar graait. Ketty houdt de kan vast en zegt wat hij moet doen. Twee minuten lang staat er een man van vijftig op zijn tenen naar een touwtje te klauwen met zijn rug naar het water.
Ik heb die mast in 1986 helpen betalen met tweehonderd kaarten voor een bingoavond en ik weet precies hoe lang dat koord is.
Bij het hek, waar het grind in asfalt overgaat, stopt Fietje Barendse. Ze stapt niet af. Ze zet haar linkervoet op de grond en blijft met het zadel tegen haar bil hangen, de capuchon op, een bidon in de houder, en ze kijkt naar het water in plaats van naar de mensen. Op haar kuiten zit opgedroogde modder van de Platteweg.
Achter het riet bij de Lecksloot komt eerst de punt en dan de rest.
De boot schuift de Elfhoevenplas op met de riemen vlak en het vocht van de nacht nog in strepen op de romp, en dan gaat hij weer aan: acht ruggen vooruit, acht ruggen terug, het water eronder bruin en glad. Ze zijn warm. Je ziet de damp van ze afkomen in de aprilkou, van de nekken en van de schouderbladen, en de hemden plakken allemaal op dezelfde plek tussen de schouders.
Okker telt. Hij telt van achter naar voren, zoals hij veertig jaar heeft geteld. Victor Plugge op slag, de kaken op elkaar, de bovenrug van een man die vrachtwagenonderdelen tilt voor zijn brood. Rinke Hofland op zeven. Marnix Dekker op zes. Dorus Krijgsman op twee. Guus Pouw van veertien in de

stuurstoel met een muts tot op zijn wenkbrauwen en een kussen onder zich.
Op vier en op vijf zitten twee die hij niet kent. Vier van hen zijn vijfentwintig.
Mijn naam staat in zwarte letters van een hand hoog op de boeg, aan beide kanten, en ik heb hem daar in 2019 zelf met een fles jonge jenever tegenaan gegooid, waarbij de fles niet brak en Bram Verkaik hem heeft opgeraapt en leeggedronken.
'Mooi schip,' zegt Ab. Hij heeft het koord beet en knoopt het aan de klamp. 'Hoe heet hij?'
'Dat is de acht,' zegt Okker.
Niemand leest het voor.
Ketty vult bij. Ze heeft onderarmen waar de pezen in staan van elf jaar emmers tillen en ze kijkt naar de boot zoals je naar je eigen auto kijkt op een parkeerterrein: ze zoekt niet, ze weet waar hij staat.
'Wie zitten daar op vier en vijf?' vraagt Okker.
'De koffie wordt koud,' zegt Ketty.
'Staat dat in het bootboek?'
'Het bootboek ligt binnen.'
De boot gaat tweehonderd meter verder op halve druk, keert bij de boei met één riem terug en één riem door, en komt op de steiger af. Victor laat vijf halen over de boeg lopen en legt dan zijn riem vlak. Op het laatste stuk zie je ze pas goed: de knieën die tot in de oksel komen, de billen die van de bank omhoog komen bij de inpik, het blauw aan de binnenkant van een onderarm waar iemand zich gestoten heeft aan een rigger.
Ab draait zich om, kijkt ernaar, en dan gaat zijn hand naar de camera op het grind.
'Die moet erin,' zegt hij. 'Dat is je plaat. Vier oude heren met een boot vol jonge kerels achter zich.'

'Nee,' zegt Okker.
'Het is tegen de zon in, maar dat zet ik bij.'
'Nee. We doen binnen.'
Okker loopt over het grind naar de grote deur, in rechte lijn, met korte stappen die zijn heup niet laten draaien, en Ab komt achter hem aan met de camera tegen zijn borst en de mok in zijn andere hand. Binnen ruikt het naar kou, naar hars en naar het zeil over de dubbelvier. De schragen staan er met niets erop.
Ab gaat op één knie, komt weer omhoog, zakt op zijn hurken en houdt de camera tegen zijn oog.
'Gaat u daar staan. Nee, iets opzij. Nu staat u er net voor.'
Okker gaat anderhalve meter van het hout af staan met het geprinte vel in zijn hand en op het laatst stopt hij dat in zijn zak.
'Kunt u nog iets vasthouden? Een riem, iets.'
Hij legt zijn hand op de lege schraag.
De sluiter gaat drie keer achter elkaar, en buiten op het water roept Guus Pouw dat ze eruit moeten, hoofden naar bakboord, hoofden naar bakboord.
'Niet bij de rigger pakken,' zegt Ketty. 'Onder de boord. Onder de boord, zei ik.'
Ze staan met zes aan de romp, drie aan elke kant, en de boot hangt op heuphoogte in hun handen met het water er nog uit druipend op de betonvloer. Okker heeft de boeg. Hij is de enige die hem met twee handen omvat houdt in plaats van hem op zijn schouder te leggen.
'Deur is smal,' zegt Rinke Hofland. 'Links gaat eerst.'
'Hij is altijd smal geweest.'
'Lopen dan.'
Ze komen door de opening met tien centimeter aan elke kant. Binnen draaien ze om de middelste pilaar, de punt eerst omhoog en dan weer vlak, en daarna gaat hij op de

bokken: eerst achter, dan voor, en het hout van de schraag zakt een halve duim in zijn eigen stof.
Okker laat niet los. Hij staat gebogen over de boeg met zijn vingers in de opening onder de boegbal en hij brengt zijn gezicht erin en ademt. Daar zit plaswater, en een week oud zweet in het triplex, en vet van de klemmen. Zijn rechterbeen gaat onder hem weg.
Een vuist breed, niet meer: zijn heup zakt in, hij komt met zijn schouder tegen de schraag, en zijn hand grijpt het hout en houdt het vast tot hij weer op twee benen staat. Hij blijft daarna nog vier tellen met zijn neus in die boeg hangen zodat iedereen kan denken dat dat de bedoeling was.
Victor ziet het. Hij is op zeven meter afstand en hij ziet het en hij zegt niets, en hij gaat door met waar hij mee bezig was: hij haalt een oude witte handdoek uit de kist bij de deur, legt hem dubbel, en veegt de rolbanen schoon van voor naar achter, baan voor baan, duim erachter om in de hoeken te komen. Er komt zwart op die handdoek. In de zijzak van zijn jas zit een blikje dat tegen de boord tikt als hij bukt.
'Wie heeft hier toestemming voor gegeven?' vraagt Okker.
Victor draait de eerste bank los met een inbussleutel uit zijn broekzak, tilt hem van de rail en zet hem op de grond op zijn kop.
'De hielriempjes van vier zijn kapot,' zegt hij. 'Die zitten er nog van voor de corona in.'
'Ik vroeg wie hier toestemming voor heeft gegeven.'
Ketty staat bij de rekken met haar jas nog aan. Ze draait zich een kwartslag en kijkt naar het rek achter zich, waar acht riemen op hun nummer liggen, bladen naar binnen, de handvatten op één lijn als de tanden van een kam.

'De riemen liggen in het rek,' zegt ze. 'Op nummer. Zo kwamen ze terug en zo liggen ze er.'
'Dat was mijn vraag niet.'
'Ik ben materiaalcommissaris.'
'Sinds wanneer ligt die boot op zaterdagochtend buiten?'
'De baanindeling hangt op het bord.' Ze wijst niet naar het bord. Ze trekt haar jas uit, hangt hem aan de haak naast de deur en strijkt de schouders recht. 'Er hangt een bord.'
Victor snijdt het kapotte hielriempje met een stanleymes van de voetenplank los, één haal, en houdt de twee eindjes naast elkaar om te zien welk van de twee het eerst is gaan scheuren.
Okker loopt naar de standaard naast de deur, waar het bootboek open ligt met een pen aan een touwtje. Hij slaat terug. Hij slaat nog verder terug. De laatste regel staat in Ketty's handschrift en is van negentien oktober: winterstalling, alle boten binnen, en daarna negen bladzijden met datums en lege kolommen tot aan vandaag.
Hij houdt het boek op één hand, opengeslagen, zoals een man in de kerk.
'Hier staat niets in.'
'Dat ligt eraan hoe je kijkt,' zegt Marnix Dekker, en hij lacht het weg bij Rinke, die niet meelacht maar met zijn schoen de druipplek over de vloer uitstrijkt.
De twee die Okker niet kent staan bij de riggers en doen alsof ze de spanschroeven nakijken. Een van de twee is een jongen met een litteken dwars over zijn kuit. De ander heeft een vrouwenlichaam en handen als een metselaar en ze pakt de boord vast op de plek waar de lak eraf is, duim eronder, vier vingers erover, en ze laat hem daar liggen.